ר' ישמעאל דיליף בשר מדם [א] גמרייתא רבנן: **ואיבעיות אימא.** גמרייתא נמי בקדשי קדשים: **ושני** [ב] **מקומות.** ללו למחר שנפשו דנפתלק המזבח קאמר אלא חד מיניהו כדאיתא בעוד המשכן נטוי כמשפטו וחד למחר שפירקו קדשים [ג] וקלעי החצר ועדיין המזבח במקומו. וקודם שיעמידו לויט את משכן [ד] דנקט הכא ללו דוקא נקט [ה] אלא דלא משכחת לה שיהא המזבח מונח קודם שיעמידו את המשכן דוקא קאמר משום דכתיב נהו (ויקרא ג) ושחטו פתח אהל מועד ולא יליף שאר קדשים מיניהו: מהו

הא רבי ישמעאל הא רבנן ואיבעית אימא הא והא בקדשי קדשים ומאי בשני מקומות קודם שיעמידו לויט את המשכן

לדמו והשתא מהך דרשא יליף לכל הקדשים דאם נפגם המזבח אין נאכלין וע"ת לפי גירסא זו דגרס קדשא קשיא דר' ישמעאל אדר' ישמעאל דלקמן פ' בתרא (דף קיט.) תניא רבי ישמעאל אומר זה וזה מנוחה ואכלה שילה ופי' בקונטרס דבקדושת ירושלים גופה ס"ל דלא קדשה ויש מחבירים דיתר מדלא קרי ליה נחלה [ו] כדאיתא בפ"ק דמגילה (דף י.) השתא שמקריבין בבית חוניו בזמן הזה ואוקימנין כרבי ישמעאל מיהו זהה לא קדשה [ז] דכיון דמוקי קרא דנחלה בשילה ס"ל דמנח ליה דירושלים אין מחבירים היתר וי"ל דשמא נפקא ליה מקרא אחרינא והרב רבי חיים מפרש דרבי ישמעאל סבר קדשה והאי דקאמר זה וזה שילה אתא לאשמועינן דשילה אין מחבירים היתר ללו כמ"ד יש מחבירים היתר והיינו משום דדריש מנוחה זו שילה נחלה זו ירושלים ומדחלקו קדריש ליתן היתר בין זו לזו ופליג אמתני' דתקני שילה יש מחבירים היתר לתנן (לקמן דף קיב:) בתו לנוב וגבעון כו' ואין נראה כלל שהרי [ח] מוכיחים דבנוב וגבעון הותרו הבמות גבי שמואל והוא יבנך את הזבח (שמואל ג טו) וגם קרי ליה בפסוק במה אבל אחר ירושלים לכולי עלמא לא הותרו הבמות ואפי' מאן דאית ליה לא קדשה מצי סבר דאין אחריה היתר וכן משמע פ"ק דמגילה (גז"ש) ס"ל דילמא שמעתי שמקריבין בבית חוניו בזמן הזה ומקשינן דלמא אחריה היתר ירושלים אין אחריה היתר ואחאי דלמא הדר ביה הא קאמר התם כתנאי אי קדשה לעתיד לבא אי לא קדשה מעיקרא דתניא ירושלים אין אחריה היתר ואחאי